

МАЙДАН

МИКОЛА СЯДРИСТИЙ

Поезія Миколи Сядристого, викарбувана на гранітній плиті Меморіального комплексу пам'яті жертв Голодомору в Києві:

Як згоріле насіння,
Спить в землі покоління.
Спить в степах і болотах,
Поодинці й по ротах.
Сплять в землі, і в воді,
І старі й молоді,
Сплять сумні і веселі,

Сплять міста й цілі села,
сплять і губи, і коси,
Поцілунки, і роси.
Сплять пісні, і надії,
І тривоги, і мрії.
Як згоріле насіння,
Спить в землі покоління.

Його особисті вірші часто ніби прив'язані до його мікромініатюр, ніби доповнюють, чи пояснюють задум мікроскопічних шедеврів митця. Одночасно, вони абсолютно самодостатні.

Поезія для пана Миколи - це протиотрута від політики, якою він займається 45 років. Поети ближчі до Бога, а всі великі поети завжди були в опозиції до влади, вважає митець, у приватній бібліотеці якого книги найкращих поетів з усього світу. У своїй пам'яті автор має готовими відповіді на всі питання, зберігаючи всі вірші, написані майже за 50-ть років!

На празднике Космической игры
Я видел в малом целые миры:
На паутинке чья-то жизнь держалась,
Или скала от капли разрушалась.

Образы памяти дальней
Из пепла, легенд и огня
Стремилась ко мне на свиданье
и были в гостях у меня.

Изо всего, что в жизни не сбылось,
Иль было, словно миг на этом свете
Останутся лишь вечный купол звезд
И дующий в лицо влюбленным ветер.

Век, венчая века,
Выжег яростно след,
Как в Сахаре песка
Столько тех, кого нет.

Осознать ли себя почти каждому лень,
Иль душа не влюбилась в суровость свободы?
О, нет! Это прежнего времени тень
Судьбою легла на грядущие годы.

В великих драмах бытия
Победа тайно спит в могилах,
Свои накапливая силы
Для судного в итоге дня.